

цията София е дрипава и обърната гърбомъ, отъ къмъ западъ тя е безлична, отъ Княжевското шоссе е плоска. Отъ тука само тя е за гледане и за любуване. Тѣй спокойно гиздава, въ леко амфитеатрално положение, тя сега има почти идиллическия видъ на единъ градецъ въ една Швейцария равна и безлѣсна и те мами обайно въ своитѣ успокоителни нѣдра; хармонично извитата джга на величавия куполъ на Черната-Джамия се дига мощно надъ околнитѣ сгради, безъ да се отрази мрачността на тоя зловѣщъ паметникъ възъ ясвата цѣлокупность на картината. Нищо ти не дава да прѣдположишъ мътежнитѣ вихри, що фучатъ и реватъ тамъ въ душиѣ, атмосферата отъ барутъ и умрази, която тече изъ въздуха.

Дали не отъ тази рѣтлина покойний князь Александръ бѣше казалъ на единъ чужденецъ: — Видите ли тая гѣвка въ това поле? Колко страсти тамъ сж набрани!

Отивамъ нататѣкъ.

Полето! просторътъ! Витоша!
О колко е хубава тая картина!

Сичко завито съ бѣлата покривка на снѣга; когато слънцето лѣсне свободно отъ лазурния си пѣтъ, хиляди брилянчета зазвѣздатъ по нея. Широкото голо поле заспало, никакъвъ животъ не фърля своята крѣслива нота въ безконечния и царственъ покой на тая природа. А Витоша, хубава, побѣлѣла, величественна, дига въ небето лѣскавината на ледовития си грѣбъ. Азъ я намирамъ много хубава въ това величаво уединение, съ тоя великолѣпно истегленъ въ небето пирамиденъ обликъ — пò-хубава отъ Алпитѣ, които едни други се притискатъ въ хаотическо разбъркане... Какви чудни ефекти отъ съчетанието на ослѣпящата бѣлина на снѣга съ бѣлитѣ лучи на слънцето! Сѣнкитѣ въ оглжбленията и пѣдинитѣ иматъ сла-